

Kuvittele, että olisit sokea. Olisit ollut sokea koko elämäsi. Tiedän, se on mahdotonta, sillä niin itsestäänselvältä asioiden hahmottaminen näköaistilla tuntuu. Mitä jos ruoka ei näyttäisi miltään, vaan se pelkästään tuoksuisi, tuntuisi ja maistuisi? Miten sinä havannoisit tila ulottuvuuksia? Olisit jatkuvasti muiden aistien varassa ja sinulle olisi kehittynyt jalo taito tuntea äänten etäisyydet erittäin tarkasti. Miten sinä tuntisit ajan? Juna ei suheltaisi ohitsesi hirvittävää vauhtia, vaan olisi pelkkä ääni. Ensin ääni kovenisi paikasta A, sitten tapahtuisi Doblerin ilmiö ja ääni madaltuisi ja lineaarisesti hiljeten liikkuisi kohti paikkaa B. Asiaa voi koittaa juna radan vieressä, mutta mielikuvilta junasta ei voi välttyä. Nyt, juuri nyt, luet tätä tekstiä. Yhtäkkiä aivosi näkevätkin infrapunaa, jota tietokoneen ruutusi lähettää silmiisi. Miltä se näyttää? Mitä tunnet? Mitä koet? Ennenkaikkea, mitä näet? Onko se niin punaista, että silmäsi alkavat vuotamaan verta. Et ole ikinä nähnyt NIIN punaista! Punainen saa aivan tyystin uuden merkityksen! Oikeastaan se on sanoin kuvailematonta! Nyt kuvittele, että mitä jos ihmisellä on surkastunut aisti, josta emme tiedä mitään? Jokin, jonka evoluutio on surkastuttanut lajin valinnan seurauksena, jokin turhake. Se, että se olisi ollut turhake muinaisille ihmisen alueille, ei tarkoita, että se olisi sitä nyt. Sen rajat olisivat modernin tieteen ulottumattomissa. Ehkä kaikki maailman paradoksit ovat vain seurausta siitä, että meillä ei ole kyseistä aistia! Ajattele sokea, joka katsoo mykkäelokuvaa! Kuinka paradoksaalista se olisi! Miksi me emme voisi olla tässä paradoksaalisessa maailmassa aistiemme vankeja. Emmehän me tunteneet mitään silloinkaan kun gravitaatio aallot lavistivat maapallon! Maailmassa on jotain mitä emme tiedä. Jos tietäisimme mitä se on, niin... noh silloin tietäisimme jo mitä se on. Tiedän vain sen, etten edes tiedä mitä en tiedä.